

ara !!

Sap algú qui
integra el Directori
d'E. R. de C. ?

òrgan de les joventuts d'esquerra ESTAT CATALA

any I - núm. 8

redacció i administració: ronda de sant pere, 70, pral.

preu, 20 cèntims

LA DISCIPLINA, DINS L'ESQUERRA

Ordre, Serenitat i Disciplina... Heus ací la consigna que se'ns dona del 16 de febrer ençà. Val a dir que és una consigna fàcil; fàcil, sinó d'acatar, fàcil de donar. Sovint les consignes d'aquest tarannà les donen els directors que no saben quina direcció assenyalar als seus seguidors.

No és la primera vegada que les Joventuts d'Esquerra "Estat Català" reben una consigna d'aquestes. Avui, és perquè ordenada, serenament i disciplinadament s'estiguin quietes a casa. Altres vegades, ordenadament, serenament i disciplinadament han estat cridades al carrer... i al carrer han restat bo i esperant saber què havien de fer-hi.

Ordre, Serenitat i Disciplina poden ésser bones consignes en moments de tumult i de desorientació. Però el més sovint indiquen perplexitat entre els cridats a moure les palanques de comandament de les organitzacions. I freqüentment els qui les reben les tradueixen com una invitació a una plàcida meselleria.

Ordre, Serenitat i Disciplina... Bé: del 6 d'octubre ençà, les Joventuts d'Esquerra "Estat Català", ordenades, serenes i disciplinades, estan esperant consignes més substancials. Afegirem que les han estat esperant amb paciència; amb una paciència que solament pot donar la consciència de la pròpia força, perquè en aquesta actitud ordenada, pacient i disciplinada han estat aguantant un xàfec d'injúries i presenciant una trista exhibició d'actituds hostils. Hostilitat i injúries que semblen constituir tot l'ideari polític d'alguns energúmens que, dins el partit d'Esquerra Republicana, es creuen rellevats d'oïr tota disciplina, que estan desproveïts de tota serenitat i que són diligents factors de desordre perenne.

I bé: les Joventuts d'Esquerra "Estat Català"— i ho diem amb caràcter oficial, tenen decidits ja a hores d'ara objectius concrets. Dins Esquerra Republicana, ningú no pot ignorar la força que signifiquen les formacions que hi dugué Francesc Macià, que des del 1931 ençà no han fet sinó multiplicar-se. Tampoc no podrà ignorar ningú que vénen donant proves més que suficients de disciplina, de serenitat i d'ordre. I per tant, ningú no estranyarà que aquestes formacions, en un moment donat, es posin en marxa al conjur d'unes consignes pròpies. En fer-ho, no serà, com alguns suposen, contra Esquerra Republicana, ni contra les autoritats legítimes d'Esquerra Republicana, sinó perquè el partit es cohe sioni al voltant d'aquestes autoritats i perquè ningú no s'atorgui atribucions usurpades que l'organització no ha conferit. O sigui, perquè tots els militants acceptin i contribueixin a la disciplina del partit: en la forma que preveuen els seus estatuts, i no en cap altra. Probablement, és qüestió de dies, (potser dins aquest mateix mes de març) que es convoqui el Congrés Nacional de les Joventuts d'Esquerra "Estat Català". Els que han confós la disciplina, la serenitat i l'ordre de què ha donat proves la nostra Joventut amb la passivitat i la impotència, que s'han complagut a suposar-li, van a risc d'endur-se'n una amarga sorpresa.

Fora de les Joventuts d'Esquerra "Estat Català", ¿existeix gaire disciplina dins Esquerra Republicana? Hi ha evidentment nombroses entitats, milers de militants i algunes personalitats del partit, no enquadrats dins "Estat Català", que duen gravat al cor i al pensament el programa i els estatuts del partit. Però si les entitats discolles són escasses i els militants rebecs són comptats, moltes personalitats —i en dir personalitats, per a entendre'ns, volem referir-nos als militants que ostenten càrrecs de representació— semblen no haver sentit parlar mai dels organismes del partit prop dels quals estan obligats a acudir a rebre ordres.

Molts d'aquests militants creuen que han adquirit el càrrec en propietat, com s'adquireix una finca; que poden utilitzar com vulguin i per al que vulguin la representació que els ha estat conferida. Ignoren que existeixin Comarcals, i ara que han tornat a possessionar-se dels càrrecs, fan i desfan per compte propi, sense consultar res ni, admetre advertiments de ningú: talment com si des d'octubre del 1934 al febrer del 1936 no hagués passat res.

Per a no citar sinó un exemple: ¿No veiem l'Ajuntament de Barcelona, convocat per al dia 30, sense que els consellers d'Esquerra Republicana, que són la majoria que haurà de decidir, hagin consultat per res la Comarcal de Barcelona-Ciutat? No obstant, en aquest pròxim Ple s'ha de renovar el cartipàs municipal; caldrà designar dos consellers per a formar part de la Comissió de Govern; hi van reglaments nous i noves estructuracions de serveis; caldrà definir-hi la política municipal que el partit desenvoluparà a la Corporació a través dels consellers que, vulguin o no, representen el partit i no ells mateixos. Fins i tot un dels consellers que més es distingeix per "tirar al dret" anuncia que porta a aquest ple la solució de l'afer de les vuit línies d'autoòmnibus, que està sotmès al judici superior —superior per tots conceptes al del regidor de Circulació— de la Comarcal de Barcelona-Ciutat. No obstant, el senyor

Bernades ja porta a l'aprovació, o a la no aprovació, del pròxim Ple un projecte d'acord que pot diferir substancialment de la resolució que el seu dia adopti un organisme superior, com és la Comarcal, els acords de la qual el senyor Bernades, com tots els consellers de Barcelona, té l'obligació, segons els estatuts del partit (i per això és regidor) de respectar, d'acatar i d'executar, encara que li desplaguin.

Afirmem, encara, que en el cas concret de l'Ajuntament de Barcelona, els consellers de la majoria en llur gairebé totalitat són mantinguts tan al marge dels projectes, per als quals es pretén reclamar llur vot, com la mateixa Comarcal de Barcelona-Ciutat.

¿Hi pot haver algú, en aquestes condicions, que s'atreveixi a glossar la disciplina, la democràtica disciplina, que impera dins Esquerra Republicana?

Disciplina! ¿Qui sinó els mateixos militants pot imposar-la, avui?

Hi ha, o hi ha d'haver, al cim de l'estructura democràtica del Partit d'Esquerra Republicana, un Directori. ¿Pot dir-nos algú, aquest Directori, qui el forma actualment?

Tots acatem l'autoritat suprema del president de la Generalitat, com a cap indiscutible d'Esquerra Republicana. Però constatem (i ens fem càrrec d'aquests escrúpols, perquè coneixen la delicadesa, i adhuc la timidesa, amb què es produeix Lluís Companys quan es tracta de qüestions de caràcter personal) constatem que el President no vol erigir-se, ni que sigui transitòriament i fins que els organismes legítims del partit designin el Directori, en àrbitre de la situació; un arbitratge que alguns suposen confondre amb cabdillatge.

Temem que el President no troba les facilitats convenientes per anar ràpidament a la designació democràtica del Directori del Partit. I en aquestes condicions, a hores d'ara, qui és el Directori del partit? Qui el forma o qui en té les funcions?

El Comitè executiu, que s'instituí ell mateix fa alguns mesos, ha dimitit. ¿Facilitat o obstacle?

L'antic Directori d'abans del 6 d'octubre caducà, per la força dels fets, en començar a actuar el Comitè executiu, ara dimissionari.

¿Qui dirigeix, doncs, en aquest moment, la política del Partit d'Esquerra Republicana? Es dirigeix sol? Es que l'actualitat política i el futur pròxim es presenten tan alegres i falaguers que no calgui ocupar-se'n? ¿Els militanats poden presenciar aquesta passivitat tranquil·lament? ¿No és admirable que, en uns moments tan decisius per a l'esdevenidor del partit, circuli la consigna d'ordre, serenitat i disciplina, que ningú no està en situació d'haver pogut cursar?

Repetim-ho. Les Joventuts d'Esquerra "Estat Català" no acceptaran consignes, la paternitat de les quals sigui confusa. Obeiran les consignes que s'han donat elles mateixes, bo i esperant que funcioni l'organisme directiu del partit d'Esquerra Republicana en la forma prevista als seus estatuts.

I com que tenen fe en les virtuts polítiques i morals del president Companys, l'inviten, no a fer un acte de cabdillatge, però sí a què, bandejant escrúpols que altres més obligats amb ell no han sentit, posi fi a les actituds d'indisciplina que han adoptat unes quantes dotzenes de militants, importants per la representació que el partit els ha conferit, però que no no arrossegueu cap sector gros del partit, si és que n'arrossegueu algun.

Fet i fet, l'excrecència que s'ha format a l'empar de la situació excepcional creada per la repressió d'octubre no interessa la massa del partit, que és sana com sempre, tant en el sector d'Estat Català com fora d'ell. I representant la massa del partit, una magnífica eina de treball s'ofereix al President: les Comarcals.

Per a la feina que cal fer, les Comarcals enrobustides amb una simple declaració del president Companys es basten i sobren. No es tracta ni tan solament d'allò tan vell i tan inútil de les depuracions; n'hi ha prou amb parar els peus a uns quants senyors que constanment surten del rengle.

Per damunt de tots els militants que ostenten representació conferida pel partit, ha d'haver-hi l'autoritat indiscutible de les Comarcals. I això pot ésser—ha d'ésser—des de demà mateix. I a continuació, democràticament, estatutàriament, ha de designar-se el Directori d'Esquerra Republicana.

President Companys: Vós teniu la paraula!